

Staa disse to Videlser i Forbindelse med hinanden, og vil man der paasta, at Mandens egen Overbevisning derom skal være afgørende? Det var dette, der laa i de Ord, som bleve udtalte af det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkres. Det ærede Medlem har ved at nævne et enkelt Invalidtilfælde gjort Andragerens Betragtning af Forholdet til sin egen, nemlig at der utvivlsomt var en Forbindelse mellem Bestadigelsen i Krigen og hans nuværende Videlse. Men jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, at ikke blot Invalidbestyrelsen, Finansministeriet og Invalidlægen, har udtalt den modsatte Mening, men at endog Landets højeste Sundhedsautoritet, Sundhedskollegiet, der har undersøgt Manden, har udtalt den modsatte Mening, og saa vil jeg spørge: Hvem skal man følge der? Skal man saa efter den anbefaling, som det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkres har givet Manden, give ham Invalidpenstion, fordi han selv holder sig overbevist derom, naar alle saglyndige sige, at Forbindelsen er ikke til Stede? Naar man har betroet mig i den ny Invalidelov — der staar netop: „Finansministeren anser for muligt“ — at afgøre Sagen, mon man saa derved egentlig har tænkt sig, at jeg skulde antage Muligheden, der hvor Landets højeste Sundhedsautoritet siger, at der ingen Mulighed er? Har man tænkt sig dette? Dersom man ikke vil gaa saa vidt, passer heller ikke det ærede Medlems Anbefaling til mig om at dømme med Hjerter i Stedet for med Forstanden.

Ordføreren (H. Holm): Jeg skal heller ikke komme ind paa det Endringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkres (Bluhme), thi skulde jeg det, saa maatte vi jo til at gennemgaa alle de enkelte Invalidter eller formentlige Invalidter, der i Aar have indgivet Andragende, og det have vi gjort i Finansudvalget. Men vi have der den Fordel fremfor Tinget, at vi have set Dokumenterne, ikke have det lille Uddrag af Andragerne, som findes i Betænkningen, men selve de Dokumenter, der fulgte med Andragerne. Det forekommer mig, at naar Folketinget nedsætter et Udvalg, for at dette Udvalg skal gennemgaa disse Sager efter alle de foreliggende Oplysninger, og naar

saa samtlige Udvalgsmedlemmer derefter gøre Indstillinger i en bestemt Retning, saa er det højt ejendommeligt, om et enkelt Medlem tager alle de Andragender op, Rub og Stub, som Udvalgets samtlige Medlemmer ikke have fundet Anledning til at indstille, og foreslaar dem indstillede til Regeringen. Jeg tror ikke, vi gøre Invaliderne nogen Tjeneste ved at gøre noget saadant eller ved at vedtage et saadant Forslag som dette, tværtimod, jeg tror, at vi ved at vedtage et Forslag som dette uden Undersøgelse af Enkelthederne, blot efter en vis Stemning, som man kan saa ved at se det lille Uddrag i Betænkningen og ved at tænke paa disse Menneskers gennemgaaende betrængte Stilling, vil i Stedet for at gavne komme til at skade Invaliderne for Fremtiden. Thi saa vil Folketingets Indstilling til Ministeriet ikke kunne saa nogen virkelig Værdi. Naar Folketingets Indstilling til Ministeriet er begrundet ved en nøje Undersøgelse af de enkelte Tilfælde, og vi ikke indstille andre end dem, vi have faaet Overbevisning om bør støttes, saa kunne vi have Haab om, at vore Indstillinger saa noget at betyde, men naar vi saadan over en Bank henviser alle Andragender, der komme, enten de ere begrundede eller ikke begrundede, saa ville vi gøre vort til at gøre Folketingets Beslutning betydningløs paa dette Omraade. Et æret Medlem udtalte, at vi i mange af disse Sager lod dem strande paa formelle Betæneligheder, men at de reelt vistnok alle saamuen være vel begrundede. Ja, jeg forbauses over, at det ærede Medlem, som sagde det, kunde sige det saa dristigt. Han nævnedes et lærligt Andragende, og jeg antager, det var det, han væsentlig gik ud fra. Dette Andragende er ganske kort, jeg skal tillade mig at oplæse, hvad der staar. Der staar saaledes: „Underregnede, der som Soldat blev faaret i Krigen 1864, har flere Gange forgæves ansøgt Finansministeriet om Understøttelse af Invalidesonden. I min betrængte Stilling tillader jeg mig derfor allerærbødigst at henvende mig til det høje Folketing i Haab om, at jeg — der har udgydt Blod for Fædrelandet, ligget lang Tid paa Lazarettet, altid og hær i de senere Aar har følt mine Kræfter betydelig svækkede som Folge af Saaet — maa af Rigsdagen blive anbefalet til Understøttelse.“ Punktum. Der er ingen